

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Eusebiu Tu Pamphilu Ekklesiastikē Istoría

Eusebius <Caesariensis>

Mogvntiae, 1672

XIX. Quae de Origene à gentilibus commemorata sint.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14478

ANTONINUS.

Σίφοις περιέγραψεν. καὶ τὰ ἀπὸ τῶν συγγραμμάτων διηγέμενος. ἡτοιμασθέντες τε καὶ θεωρῶν εἰς ἕκαστα ὡς τε μέγαν κῆρα παρ' αὐτοῖς ἔλληνσι φιλόσοφον τὸν ἄνδρα κηρύττειν. πολλὰ δὲ καὶ τῶν ἰδιωτικωτέρων ἐπιήγειρεν. ἐπιτάξιμα γράμματα. ἔμικράν αὐτοῖς ἔσειδεν φασκῶν ἕξ σκηνῶν ἐπιτηδεύσῃα, εἰς τῶν θεῶν γραφῶν θεωρίαν τε καὶ ἀσκησάνην. ὅθεν μάλιστα καὶ ἑαυτὸ ἀναγκαίαν ἠγνόησε τὴν περὶ τὰ κοσμικὰ καὶ φιλόσοφα μαθήματα ἀσκήσειν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΘ'.

Ὅσα περὶ ὧν εἰρήνης μνημονεύεται.

Μακρῶς δὲ καὶ τῆς ἀπειταυτά αὐτὸς καθ' ἑσθλότητας, αὐτῶν ἑλλήνων οἱ καὶ αὐτὸν ἠκμαστότεσι φιλόσοφοι ὧν ἐν συγγραμμάσι πολλὴν μνήμην εἰρημῶν τε ἀνδρῶν τότε μὲν αὐτῶν περιεφώνων τὰς ἑαυτῶν λόγους. τότε δὲ ὡς διδασκάλῳ, εἰς ἐπίκεισθαι τὰς ἰδίους ἀναφερόμενων πόνους. τί δ' εἴ ταῦτα λέγειν, ὅτε καὶ ὁ καθ' ἡμᾶς ἐν Σικελίᾳ καλεσθῆναι Πορφύριον, συγγραμμάτα καθ' ἡμῶν ἐνησησάμενος. καὶ δι' αὐτῶν τὰς θεῖας γραφὰς διαβάλλειν πεπειραμένος. τῶν τε εἰς αὐτὰς ἔξηγησάμενων μνημονεύσας. μηδὲν μηδαμῶς φαῦλον ἔκκλημα τοῖς δόγμασιν ἐπιβαλεῖν διωπηρείας, διπορία λόγων, ἐπὶ τὸ λοιδορεῖν ἀπέπειμα. καὶ τὰς ἔξηγητὰς διαβάλλειν, ὧν μάλιστα τὸν Ὠριγηνῆν ὃν καὶ τὴν νεανῆλικαν ἐγνωκέναι φήσας, διαβάλλειν μὲν περὶ αὐτῶν. σιωπῶν δ' ἄρα τὸν ἄνδρα ἐλάνθανε. τὰ μὲν ἐπαληθεύων, ἐν οἷς καὶ ἑτέρως αὐτὸ λέγειν ἦν δυνατὸν. τὰ δὲ καὶ ψευδομένους, ἐν οἷς ληστειὰς ἐνόμιζε καὶ τότε μὲν ὡς χριστιανὸν καὶ ἡγεμόνον. τότε δὲ τὴν περὶ τὰ φιλόσοφα μαθήματα ἐπίδοσιν αὐτῶν θαυμάζων καὶ διαγραφῶν. ἀνεκε δ' ὅσον ἀφ' οὗ καὶ λέξιν. τῆς δημοχθρίας τῶν Ἰουδαίων γραφῶν ἐκδόσασιν. λῦσιν δὲ τινες εὐρεῖν περιουμένους ἐπὶ ἔξηγησῆς ἐπείσαντο ἀσυγκλίωσας καὶ ἀναρμόσας τοῖς γεγραμμένοις. οὐκ ἀπολογία μᾶλλον ὑπὲρ τῶν ὀθνείων, ἀλλὰ δοχὴν δὲ ἐπαυον τοῖς οἰκείοις φερύσας. ἀνίσματα δὲ τὰ φανερώς περὶ Μωυσεῖ λεγόμενα εἶναι κομπάσαντες, καὶ ἐπιθεύσαντες ὡς

A veteribus Philosophis conscriptos exponens: Commentarios quoque in singulos scribens, & reconditos sensus penitus inquirens: adeo ut apud ipsos etiam Gentiles summus Philosophus pronuntiaretur. Ex rudiioribus vero atque hebetioris ingenii discipulis, multos ad humaniorum artium studia cohortabatur: afferens non mediocrem illos facultatem ex huiusmodi studiis percipituros esse ad sacrarum Scripturarum intelligentiam. Quocirca secularis literaturæ & Philosophiæ studia sibi quoque imprimis necessaria esse existimavit.

B CAPUT XIX.

Quæ de Origene à Gentilibus commemorata sint.

Quantum porro in iis studiis excelluerit, testes sunt ipsi Gentilium Philosophi qui ejus ætate floruerunt. Quorum in libris crebram hujus viri mentionem fieri deprehendimus, dum vel proprios libros ei nuncupant, vel eisdem examinandos tanquam ad magistrum suum dirigunt. Sed quid de iis dico, quando & ipse Porphyrius qui nostra propemodum memoria in Sicilia degens, contra fidem nostram libros conscripsit, in quibus divinas Scripturas calumniari conatus est: mentionem faciens eorum qui illas interpretati sunt, cum dogmata ipsa atque assertiones nullatenus posset reprehendere, præ rationum inopia ad convicia converfus, interpretes ipsos criminatur. ex quibus præcipue Originem, quem sibi adhuc adolescenti cognitum esse dicit, calumniari quidem nititur: revera tamen hominem imprudens commendat; partim vera dicendo, ubi aliter dicere non poterat; partim mentiendo, quoties se latere posse sperabat. Interdumque eum utpote Christianum accusat: interdum eximiam ejus doctrinam in Philosophicis admiratur & prædicat. Sed ipsa illius verba, si placet, audiamus: Quidam, inquit, nequitie Judæicarum scripturarum solutionem potius, quam defertionem investigare cupientes, ad expositiones quasdam conversi sunt male coherentes, nec Scripturis ipsis satis accommodatas: quæ non defensionem peregrinæ illius lætæ, sed potius approbationem & laudem suæ ipsorum doctrinæ continent. Postquam enim ea quæ à Mose apertissime dicta sunt, figuras quasdam atque adumbratas imagines esse

Vide Niceph. c. 12 & 13. l. 5.

jaetarunt, ac veluti oracula arcanis ple-
 namysteriis divino quodam cultu pro-
 fecuti sunt, hujusmodi vanitatis praesti-
 giis mentis acie quodammodo falcina-
 ta, expositiones suas deinceps profe-
 runt. Et aliquantò post. Hujus autem
 absurditatis exemplum sumatur ex eo
 viro quem ego admodum adolescens
 videre memini, qui & tunc temporis
 maximam laudem adeptus fuerat, &
 nunc quoque ob ea quae reliquit ingenii
 sui monumenta magnopere compro-
 batur: Origene scilicet, cujus gloria
 apud doctrinae hujus magistros eximia
 habetur. Hic enim cum auditor fuisset
 Ammonii illius qui nostra aetate maxi-
 mos progressus in Philosophia fecerat:
 quod quidem ad doctrinam pertinet
 Philosophiae, plurimum ex magistri ser-
 monibus profecit, quod verò spectat ad
 rectum vitae institutum atque proposi-
 tum, planè contrariam viam ingressus
 est. Quippè ammonius cum Christianus
 inter parentes Christianos educatus
 fuisset: simulatque per aetatem sapere
 potuit & Philosophiae limen attingere,
 statim ad vivendi rationem legibus
 consentientem descivit. Origenes verò
 cum Gentilis esset & Gentilium innu-
 tritus disciplinis, ad barbaram declina-
 vit audaciam: cui seipsum mancipans,
 & se & quem adeptus fuerat usum in
 Philosophia, adulteravit: quantum-
 quidem ad mores, Christiano ritu & ad-
 versus legum praescripta vivens; quan-
 tum verò ad opiniones de rebus ipsis ac
 de deo spectat, graeciflans, & graecorum
 seu Gentilium sermones peregrinis sup-
 ponens fabulis. Versabatur enim asiduè
 cum Platone. Numenii quoque, Cronii,
 Apollophanis & Longini, Moderati
 etiam ac Nicomachi, & aliorum qui inter
 Pythagoricos praecipui habentur,
 Scripta quotidie habebat in manibus.
 Adhibebat etiam Cheremonis Stoici &
 Cornuti libros. A quibus cum allegoricum
 in explicandis Graecorum myste-
 riis modum didicisset, eum Judaicis
 Scripturis adhibuit. Hec porphyrius in
 libro tertio ejus operis quod adversus
 Christianos composuit. Qui de viri quid-
 em illius studio & multiplici doctrina
 verissimè pronuntiavit. Sed in eo mani-
 festissimè mentit' est, (quomodo enim
 non mentiretur qui adversus Christia-
 nos scribebat) quod ipsum quidem à
 Gentilibus ad Christianos transiisse di-
 cit: Ammonium verò à veri Numinis cultu
 ad Gentilium ritum se contulisse. Nam &
 Origenes Christianae fidei doctrinam à
 majoribus suis acceptam servavit, ut in superioribus

Α Θεωσίμαλα πλήρη κρυφίων μυστηρίων, ατε
 τε & τύφω το κελικόν της ψυχής καλαγα
 τεύσαντες, επάβαν εξήσεις. ετα μεθ' ετα
 φησιν. ο δε προπ' της αποτίας, εξ αιδου
 ω καγω κομιδη νεος ων ετι εντετυχηκα σφ
 δρα ευδοκησαντ'. και ετι δι ων καλα
 λοιπε συζημαμάτων ευδοκηεντ' παρα
 λήθω Ω ευγρες, ε κλε' σφ' τα τοις δια
 σκαλοις τετων των λόγων μέγα διαδ' εδ
 ακρατης γδ σφ' Αμμωνίς τε πλείον
 Β τοις καθ' ημάς χρόνος επδοσιν εν φιλοσοφ
 εχρηκότ' γεγονός. εις μεν την των λογ
 εμπειρίαν, πολλήν σφ' τα διδασκαλία τη
 ωφέλειαν εκήσατ' εις δε την ορθήν τε β
 σφ' αίρεσιν, την εναντιαν οικείω τε βίη
 ρείαν εποήσατ'. Αμμώνι' μιν γδ χρι
 στιανός εν χριστιανούς ανατραφείς τοις
 νεδσιν, οτε τε φρονείν και της φιλοσοφ
 ήψατ', ευθις προς την κ' νόμους πολιται
 μετεβάλετ' Ω ευχίης η ελλην εν ειδι
 παιδευθείς λόγοις, προς το Βάρβαρον σφ
 καιτε τόλμημα ω δη φέρων αυτον τε και
 C εν τοις λόγοις εξιν εκαπήλυσσε. κ' μιν
 βίον, χριστιανός ζών η σφ' ανόμως. κ' η τα
 πει των πσαμάτων και τε θεία δόξαι, ελλ
 νίζων τε κ' τα Ελλήνων τοις οθνείοις σφ' α
 λόμεν' μύθοις. σιωπήν τε γδ ασι τα Πλα
 τώνι. τοις τε Νεμυίω και Κρονίς. Απ
 λοφάνες τε και Λογίης. και Μοδερατ' Ν
 κομάχε τε κ' των εν τοις Πυθαγορείοις ελλ
 γίμων ανδρών ωμίλει συζημαμασιν εχρη
 ζ' η χαρήμον' & Στωικ', Κρογ' τε τα
 βίηλοις. παρ' ων τον μεγαληπικόν των πα
 ελλησι μυστηρίων γνως προπον, ταίς Ρεδ
 καις σφ' σφ' η γραφαίς. ταυτα τα Παρ
 ρίω κ' το τρίτον συζημαμάτων γραφ
 D αυτω κ' χριστιανών ειρηται. επαληθευσα
 μεν πει της τανθρός ασκήσεως και ποταμ
 θείας. ψδυσαμένω η σαφώς. η γδ σφ' ελλ
 λεν ο καλα χριστιανών. εν οίς αυτον μεν σφ
 εξ Ελλήνων μεταθεθείδ' τον σφ' Αμμωνίς
 βίη τε κατά την θεοσέβειαν, επι τον ελλ
 κόν τρέπον εκπεσεν τα τε γδ Ωργηται τα
 καλα χριστον διδασκαλίας εν προγονων σφ
 ζετ'. ως και τα της προδεν ιστορία: εδ
 ηται

τὰ τε Ἀμμωνίω τὰ τῆς ἐνθεᾶ φιλοσοφίας ἀρεσκία, καὶ ἀδιάπτωτα, καὶ μέγιστος ἐξ ἑαυτῆς τῆ βίβου διήμερος τελευτήσῃ. ὡς περὶ καὶ οἱ τάνδρος εἰσέπνυ μαρτυροῦσι πόνοι, δι' ὧν κατέλιπε συγγραμμάτων πᾶσα τοῖς πλείστοις εὐδοκίμῳ. ὡς περὶ οὗ καὶ ὁ Πηγεγραμμῶν πῆσι τῆ Μαυσιέως καὶ Ἰησοῦ συμφωνίας, καὶ ὅτι ἄλλοι πᾶσι τοῖς φιλοκάλους εὐρίπτοι. ταῦτα μὲν οὐκ εἰς πᾶσα ἀσπασίον ἐλέγξω, τῆς τε Ἐψουδηγῶς συκοφαντίας, καὶ τῆς Ὀρειγῶς καὶ πῆσι τῶν Ἑλλήνων μαθημάτων πολυπερίας πῆσι ἡς πᾶσα πῆσι μεμνημένους ἀπὸ διὰ τὴν πῆσι ἐκείνη ἀσπασίον διπολογεῖται, ἐν Πησεολῆ τῶν ταῦτα γράφει. ἐπεὶ ἡ ἀνακεκλιμένω μοι τῶ λόγῳ, τῆς φήμης διατρέχουσας πῆσι τῆ ἔξωτος ἡμῶν, πῆσι ἡσαν ὅτε μὲν αἰρετικοί. ὅτε ἡ οἱ διὰ τῶν Ἑλληνικῶν μαθημάτων, καὶ μάλα τῶν ἐν φιλοσοφίᾳ, ἐδοξεν ἔξετάσαι τὰ τε πῆσι αἰρετικῶν δόγματα, καὶ τὰ τῶν φιλοσόφων πῆσι ἀληθείας λέγειν ἐπαγγελόμενα. τῆ τοῦ ἡτοιμάκαμεν, μιμησάμενοι τε τὸν πῆσι ἡμῶν πολλὰς ὠφελήσαντα Πάντανον, ὅτι ὀλίγη ἐν ἐκείνοις ἐγκότα πῆσι ἀσπασίον. καὶ τὸν μὲν ἐν τῶ πῆσι ἐκτελεῖα καθεζόμενοι Ἀλεξανδρείῳν Ἡρακλᾶν ὄντα εὐρον πῆσι τῶ διδασκάλῳ τῶν φιλοσόφων μαθημάτων, ἡδη πέντε ἔτεσιν ἀπὸ πῆσι ἀσπασίον, πῆσι ἐμὲ ἀξέασθ' ἀκείνη ἐκείνων τῶν λόγων. διὰ καὶ πῆσι κοινῆ ἐδῆ πῆσι κοινῆ, διποδυσάμενος καὶ φιλόσοφον ἀναλαβὼν χῆμα, μέχρι τῆ δεδεδοτηρεῖ. βιβλία τε Ἑλλήνων κατὰ διώαμιν ἐ παύειαι φιλολογῶν. καὶ ταῦτα μὲν ἀπὸ πῆσι τῆς Ἑλληνικῆς ἀσκήσεως διπολογεμένω εἰρήσῃ. κατὰ τῆτον δὲ τὸν χερόν ἐπ' Ἀλεξανδρείας ἀπὸ τῶν διατριβῶν ποιημένω, Πησεας ἡς τῶν στρατιωτικῶν, ἀνεδίδε γράμματα. Δημητρίῳ τε τῶ τῆς παρρησίας Ἐπισκόπῳ, καὶ τῶ τότε τῆς Αἰγύπτου ἐπάρχῳ, πῆσι τῆς Ἀραβίας ἡγεμένε. ὡς ἀν ἡ πῆσι ἀπάσης τὸν Ὀρειγῶν πῆσι κοινῆ κοινῆ ἡς τῶν λόγων ἀπὸ. ἡς γὰρ ἐν πῆσι πῆσι πῆσι πῆσι, ἀφικνεῖται Πη τὴν Ἀραβίαν. ὅτι εἰς μακρὸν ἡ τὰ τῆς ἀφίξεως εἰς πῆσι ἀφίξεως, ἀνθις ἐπὶ τὴν Ἀλεξανδρείαν ἐπανη. χερόν ἡ μεταξὺ διαγρομένε, ἐ σμικρῆ κατὰ τὴν πόλιν ἀναρρίπιδένος πολέμα. ἡ πῆσι ἀφίξεως, καὶ μὴ δὲ τῶν κατ' Αἰγύπτου διατριβῶν ἀσφαλῆς ἑαυτῶ ἡγεμει.

ostendimus: & Ammonius divinæ Philosophiæ præcepta ad extremum usque terminum vite integra atque immota retinuit. Testantur id etiamnum Incubrationes viri illius ob ea quæ reliquit ingenii monumenta celeberrimi: exempli gratiâ liber ille cui titulus est: De consensu Mosis ac Jesu: & quicumque alii apud Studiosos reperiuntur. Atque hæc à nobis dicta sunt, tum ad convincendam mendacissimi hominis calumniam, tum ad eximiam Origenis in Græcanicis disciplinis eruditionem declarandam. De qua ipse in epistola quadam adversus eos qui nimium ejus studium erga hujusmodi disciplinas reprehendebant, seipsum purgans ita scribit: Cùm verò totum me addixissem Verbo Dei, ac de nostra eruditione fama jam crebrior spargeretur, confluentibus ad me nunc hæreticis, nunc Græcarum disciplinarum Studiosis, & maxime Philoſophis: scrutari hæreticorum dogmata, & quæcunque à Philoſophis de veritate jactantur, excutere constitui. Atque hoc fecimus, tum Pantani illius qui ante nos multis profuit, exemplum secuti, qui quidem hujusmodi cognitione non mediocriter instructus fuit: tum Heraclæ qui nunc inter Presbyteros Alexandrinæ sedet ecclesiæ: quem ego apud magistrum Philosophiæ reperi, quintum jam annum ei operam dantem, priusquam ego ejusmodi doctrinam auscultare cepissem. Atque idcirco cum vulgari veste antea usus fuisset, eâ depositâ Philoſophicum induit habitum, quem etiamnum retinens, Græcorum libros studiosè evolvere non desistit. Hæc ab Origene dicta sunt, ut studium illud quod Græcis disciplinis impenderat, excusaret. Sub idem tempus cùm Alexandria moraretur, miles quidam adveniens, Demetrio ecclesiæ episcopo, & Præfecto Ægypti literas à Duce Arabiæ detulit, quibus poscebat ut confestim ad se Origenem mitterent, qui doctrinam suam ipsi communicaret. Missus igitur ab illis Origenes, in Arabiam perrexit. Nec multò post perfectò ejus causa venerat negotio, Alexandriam regressus est. Aliquanto post tempore cùm Alexandriæ gravissimum bellum excitatum fuisset: clam inde aufugiens, ac ne in Ægypto

quidem commorari tutum ratus, Palaestinas petiit, & Caesareae domicilium fixit. Ubi etiam ab illius regionis episcopis rogatus est, ut publice in ecclesia dissereret, & divinas Scripturas, tamen nondum presbyter ordinatus exponeret. Atque id manifestum fuerit vel ex iis quae Alexander Hierosolymorum & Theodotus Caesariensis episcopus ad Demetrium pro huius facti defensione scribunt in hunc modum: Quod verò in literis tuis adieci, nunquam antea visum nec adhuc factum fuisse, ut praesentibus episcopis Laici concionarentur: in eo nescio quomodo a veritate longissime aberrasti. Nam sicubi reperiantur qui fratribus prodesse possint, eos sancti episcopi ultrò adhortantur ut ad populum conciones habeant. Sic Evelpis Larandis rogatus est à Neone; Paulinus Iconii à Celfo: Theodorus apud Synnada ab Attico fratribus nostris beatissimis. Idque etiam alibi fieri credibile est, quamvis nos ignoremus. In hunc modum supradictus Origenes dum adhuc juvenis esset, non solum à notis & domesticis, verum etiam ab exterarum regionum episcopis colebatur. Sed cum Demetrius per literas eum revocasset, missisque ecclesiae suae Diaconis reditum ejus urgere non destitisset: Alexandriam reverfus consuetum munus obiit.

CAPUT XX.

Quinam Scriptorum ejus aetatis libri ad nos pervenerint.

Huc refer Niceph. c. 15. l. 5.

Adem tempestate multi ecclesiastici viri doctrinà excellentes florabant: quorum epistolas quas ad se vicissim scripserunt, haecenus asservatas facile est reperire. Exstant enim nostra quoque aetate in Bibliotheca Aelia Urbis, ab Alexandro Ecclesiae illius episcopo constructa. Ex quibus uberrimam materiam ad argumenti huius quod praemanibus habemus tractationem, in unum collegimus. Inter hos fuit Beryllus Bostrenorum in Arabia episcopus, qui praeter epistolas & lucubrationes, varia quoque elegantis ingenii monumenta dereliquit. Similiter & Hyppolytus alterius cujusdam ecclesiae episcopus. Pervenit etiam ad nos Caji disertissimi viri disputatio Romae habita temporibus Zephyrini, adversus Proclum quemdam Cata-

Αἰθλῶν ἐπὶ Παλαιστίνης, ἐν Καισαρείᾳ τὰς διὰ τριῶν ἐπιπέδων ἐπιγραφὰς ἐπὶ τῆς κοινῆς ἐκκλησίας οἱ τῆς ἐπισκοπῆς καὶ τῆς ἐπιτοῦ ἐλευθέρου χειροτονίας ἐδέξασθαι τὴν ἀποστολὴν αὐτῶν ἡξίουν. ὁ δὲ αὐτὸ γράσει ἀν' ἐκδηλον, ἀφ' ὧν περὶ τῆς Δημητρίῳ γραφούσης, Ἀλέξανδρος ἱεροσολύμων ἐπίσκοπος καὶ θεόκλητος ὁ καισαρείας, ὡδὲ πως ἀπολογηθήσεται. ἀποστέλλει δὲ τοῖς γράμμασι, ὅτι τὸ ἐδέξασθαι ἐδέξασθαι γὰρ ἐστὶν, τὸ παρὸν ἐπισκοπῆς λαϊκῶς ὁμιλεῖν. οὐκ οἶδ' ὅπως ἀποφασίσαι ἀληθῆ λέγων. ὅτι γὰρ ἐν ἐκκλησίᾳ οἱ δὲ πᾶσι δέοι ἀπὸ τοῦ ὠφελῆν τὸ ἀδελφῶν καὶ ἀδελφῶν καλεῖσθαι τῶν λαῶν προσημιλεῖν, ὡς τῶν γίνων ἐπισκοπῶν ὡς ἐν Λαοὺς οἱ ἐπιτοῦ ἐπισκοπῶν καὶ ἐν ἱεροσολύμοις ἐπιτοῦ ἐπισκοπῶν καὶ ἐν Συμμάχοις Θεόδωρος ἐπιτοῦ ἐπισκοπῶν καὶ ἐν μακαρίων ἀδελφῶν. εἰκὸς δὲ καὶ ἄλλοις τόποις τὸ ἐδέξασθαι, ἡμᾶς δὲ μὴ εἰδέναι. τὸ ἐδέξασθαι ἐπὶ νεῶν ὧν ὁ δημόσιος ἀνὴρ Ὄριγγης, ἐπὶ μόνων τῶν συνηθῶν, ἀλλὰ καὶ τῶν ἐπὶ ξηρῶν ἐπισκοπῶν ἐπιμάτο τὸν ἑαυτοῦ. ἀλλὰ γὰρ ἀνθὶς δὲ Δημητρίῳ διὰ γράμματων αὐτὸν ἀνακαλέσασθαι, δι' ἀνδρῶν τῶν διακόνων τῆς ἐκκλησίας ἐπαπέσταντο ἐπιτοῦ παρελθεῖν εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, ἀφ' ὧν ὁ μόνος τῶν συνηθῶν ἐπετέλει ἀπεσταλῆς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Κ΄.

Ὅσοι τῶν ἐπιπέδων φησὶν λέγει.

Ἡκμαζον δὲ καὶ τὸ πλεῖστον λόγους καὶ ἐκκλησιαστικοὶ ἄνδρες. ὧν καὶ ἐπιστολαὶ αὐτῶν πρὸς ἀλλήλους διεχάρησαν, ἐπὶ τῶν ἐπιστολῶν Ζωβίρας ἐνεῖν ἐμπορῶν αἱ καὶ εἰς ἡμᾶς ἐπέλαβον ἐν τῇ καὶ τὴν Αἰλίαν βιβλιοθήκῃ πρὸς τὴν πτωχικὰ ἐν αὐτῷ διέπαιον ἐκκλησίαν Ἀλεξάνδρου ἐπισκοπῶν ἀφ' ἧς καὶ αὐτοὶ τὰς ὑλάς τῆς καὶ χειρῶν ἐπιτοῦ σπουδῆς ἐπὶ ταῦτο συναγαγεῖν δεδωκέναι τῶν Βήρυλλου ἐπιτοῦ ἐπιστολαῖς καὶ ἐπιτοῦ γράμμασι διαφόρας φιλοκαλίας καὶ ἀποστολῶν. Ἐπίσκοπος δὲ οὗτος ἦν τῶν καὶ Βοστανῶν Ἀρσένου ὡσαύτως δὲ καὶ ἱππόλυτος ἐπιτοῦ ἐπιτοῦ καὶ αὐτὸς πρὸς τὴν ἐκκλησίαν. καὶ δὲ εἰς ἡμᾶς καὶ Γαίης λογιωτάτα ἀνδρῶν διάλογος, ἐπὶ Ρώμης καὶ Ζεφυρίων πρὸς